

Arrest

nr. 86 048 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 18 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, maar deze beslissing wordt op 21 maart 2012 ingetrokken.

1.2. Op 23 maart 2012 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM), en de rechten van verdediging. Verder verwijten de verzoekende partijen het bestuur machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen geven de motieven van de bestreden beslissing weer, alsook het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. In dit geval is de ambtenaar-geneesheer van mening dat de ziekte aangehaald door de verzoekende partijen geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, wat volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nodig is. De bestreden beslissing vertoont echter een kennelijk gebrekkige materiële motivering. Er wordt een manifest verkeerde interpretatie gehanteerd van het artikel 9ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing en de ambtenaar-geneesheer hanteren duidelijk een strengere definitie dan deze vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Er wordt immers door de ambtenaar-geneesheer geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, gevergd door artikel 3 EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. Deze definitie is strenger dan die in artikel 9ter, eerste lid van de vreemdelingenwet. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich niet steunt op concrete rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en dit in duidelijke tegenspraak met artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Volgens voornoemd artikel kan het immers ook gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer maakt bovendien geen melding van concrete arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin de zogenaamde conclusie of motivering van de ambtenaar-geneesheer zou vermeld staan.

Mevrouw I. L. (...) heeft in haar aanvraag aangehaald dat zij lijdt aan een ernstige en chronische anxiodepressieve toestand en er werd een medisch attest neergelegd dat is ingevuld door haar psychiater. Ook haar dochter, I. M. (...), lijdt sinds een vijftal jaren aan dezelfde symptomen. En zij wordt hiervoor medicamenteus en psychiatrisch behandeld. Bij stopzetting van de behandeling zullen de symptomen verergeren. De nabijheid van een ziekenhuis is nodig aangezien de behandelende geneesheer niet uitsluit dat zij zal moeten worden opgenomen. De verzoekende partijen verwijzen naar stuk 3.

Verder stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer het enkel hebben over het medisch attest neergelegd voor mevrouw I. L. (...), zonder dat de medische elementen aangehaald voor mevrouw I. M. (...) werden onderzocht. Dit is een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder hebben de verzoekende partijen nog aangehaald dat, gezien de ernstige moeilijkheden in toegankelijkheid van de medische behandeling in Rusland en Tsjetsjenië, mevrouw I. L. (...) en I. M. (...) zullen worden geconfronteerd met een stopzetting van de behandeling die werd opgestart in België met als gevolg dat zij een psychische decompensatie riskeren en een verslechtering van hun gezondheidstoestand, m.a.w. een ernstige aantasting van hun fysieke integriteit. De verzoekende partijen citeren uit hun aanvraag.

Het bestuur en de ambtenaar-geneesheer kunnen niet tot hun conclusie komen, terwijl de specialist die de verzoekende partijen behandelt heeft gesteld dat de aandoening wel degelijk een risico inhoudt voor hun welzijn en hun leven bij een onderbreking van de behandeling gezien er in de aanvraag 9ter is beschreven dat de verzoekende partijen geen toegang zullen hebben tot de nodige gezondheidszorgen in hun land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft bovendien geen enkele specialisatie in psychiatrie of psychologie, terwijl de behandelende psychiater van de verzoekende partijen bevestigt dat zij niet kunnen terugreizen naar hun land van herkomst. Op geen enkele wijze spreekt de ambtenaar-geneesheer de objectieve vaststellingen van de behandelend specialist tegen en hij motiveert dus in feite helemaal niet.

Verder werd in de bestreden beslissing niet gemotiveerd omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Rusland, wat een kennelijk gebrek in de motivering uitmaakt. De verzoekende partij verwijst naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en geeft de conclusies van deze arresten weer.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bovendien werken de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich zou schuldig gemaakt hebben aan machtsoverschrijding. Dit onderdeel is dus niet ontvankelijk.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

De redenering van de verzoekende partijen dat niet met alle elementen van hun dossier werd rekening gehouden kan niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat uit de vreemdelingenwet zelf en haar parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het

EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten verbonden worden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. vs. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partijen met hun betoog dat de definitie die de ambtenaar-geneesheer en het bestuur hanteren strenger is dan die in artikel 9ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk maken dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Bovendien stellen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat, bij stopzetting van de behandeling bij een eventuele terugkeer, de symptomen van de ziektes zouden verergeren, er een verslechtering van hun gezondheidstoestand zal zijn, m.a.w. een ernstige aantasting van hun fysieke integriteit. Het is duidelijk dat dit eventuele risico niet voldoet aan de strenge vereisten die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in bovengenoemde rechtspraak heeft gesteld. De verzoekende partijen maken het tegendeel geenszins aannemelijk.

De verzoekende partijen betogen dat het bestuur noch de ambtenaar-geneesheer heeft rekening gehouden met het medisch attest aangaande mevrouw I. M. (...). De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift echter zelf toe dat zij aan dezelfde symptomen lijdt als haar moeder, zodat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken in welke zin het in overweging nemen van het andere medische attest de conclusie van de het bestuur en de ambtenaar-geneesheer had kunnen wijzigen. Het bestuur heeft zich immers duidelijk uitgesproken aangaande de ziekte van beide aanvragers.

De Raad wijst er verder op dat het louter feit dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer in tegenspraak is met de conclusie van de behandelende arts, geen reden voor vernietiging kan zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich immers niet uitspreken over de inhoud van de medische attesten, want daarvoor is ze niet bevoegd.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de opgeworpen schendingen van wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maken, noch aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC